

Bemærkninger til forslaget

Ifølge justitsministerens svar på en række § 20-spørgsmål i Folketinget i efteråret 1995 (jf. spørgsmål S 81, S 286, S 288 og S 561, Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 579, 1487, 1248 og 1459) vil omskæring af piger og kvinder i Danmark kunne straffes som legemsbeskadigelse efter straffelovens § 245, stk. 2. Der vil også kunne straffes for medvirken. Omskæring og medvirken hertil vil også kunne straffes, selv om indgrebet er foretaget i udlandet, forudsat at omskæringen også er strafbar i det land, hvor den er blevet udført.

Så langt så godt. Men det løser ikke hele problemet. For problemet består jo i, at en del – overvejende forældre – tager deres små piger med til lande, hvor omskæring er udbredt og ikke strafbart, og får dem omskåret der. Derefter vender de tilbage til Danmark, hvor omskæringen jo er ulovlig, men der sker dem ikke noget, fordi det foregik i udlandet.

I nogle lande, som Danmark normalt sammenligner sig med, f.eks. Norge og Sverige, er der vedtaget specielle love om forbud mod kvindelig omskæring, selv om omskæringen allerede efter disse landes straffelovgivning er forbudt. Begrundelsen for disse love har bl.a. været, at man derved udsendte et meget tydeligt signal om de pågældende landes afstandtagen til omskæring af kvinder samtidig med, at sådanne love kunne have en større oplysningsværdi.

Det norske storting vedtog i november 1995 en sådan lov om forbud mod omskæring af kvinder. Samtidig vedtog man en ændring til den norske straffelov, som gjorde overtrædelse af den nævnte lov strafbar for nordmænd og personer hjemmehørende i Norge, selv om overtrædelsen var foregået i udlandet.

Norge er et land, hvis samfundsindretning på mange punkter minder om Danmarks. Dansk Folkeparti finder det derfor helt naturligt, at der i Danmark foretages en ændring af straffeloven på linje med den norske.

Også i Danmark er det vigtigt at give det signal videre, at kvindelig omskæring ikke accepteres af de

danske myndigheder og det danske samfund, et signal, som ikke bare er vigtigt for de udlændinge, der opholder sig i Danmark, men også kan være det i forhold til de grupper i de afrikanske lande, hvor omskæring praktiseres, der kæmper for at nedbryde denne tradition.

I alle internationale sammenhænge fordømmes den kvindelige omskæring. WHO karakteriserer omskæring af kvinder som »kønsmæssig lemlæstelse«. Forbud mod alle former for kvindelig omskæring har længe stået på dagsordenen i UNICEF og andre internationale organisationer både af medicinske grunde og under henvisning til, at omskæring af kvinder er en krænkelse af menneskerettighederne.

Også FN's konvention om børns rettigheder fastslår i artikel 24, at konventionsstaterne skal søge med alle effektive og hensigtsmæssige midler at afskaffe traditionelle sædvaner, som er skadelige for børns sundhed. En sådan skadelig traditionel sædvane er omskæring af piger og kvinder. Der er her tale om grov fysisk lemlæstelse af småpiger fra helt nyfødte op til syvårsalderen eller helt frem til puberteten. Disse piger har ikke noget valg, og de ved ikke på forhånd, hvad omskæringen indebærer.

Hvad angår spørgsmålet om straf for medvirken til omskæring, er det som nævnt sådan, at indgrebet ofte foretages på helt små piger, og derfor er spørgsmålet om medvirken ekstra vigtigt. Forældrene eller andre tager pigerne med til udlandet med henblik på at få dem omskåret, selv om forældrene måske ikke altid fører kniven selv.

Kvindelig omskæring – eller rettere kønslemlæstelse – bør bekæmpes med alle til rådighed stående midler. Et sådant middel er straf. Derfor bør straffeloven snarest ændres, således at en dansk statsborger eller en i Danmark hjemmehørende person, der i udlandet foretager eller medvirker til omskæring af piger og kvinder, kan straffes på samme måde, som hvis handlingen var foretaget i Danmark.